

AZ ÁG. H. EV.
MISSZIÓ-
EGYESÜLET
HIVATALOS
KÖZLÖNYE.

MISSZIÓI LAPOK

Megjel. havonta.
Előfizetési ára:
1 évre 1 pengő.
Postatakarékpzt
számla 17.270 sz.

ALAPITOTTA: SCHOLTZ ÖDÖN ESPERES.

Felelős szerkesztő és felelős kiadó: NÉMETH KÁROLY.

A Missziói Lapok szerkesztősége: Lébény, Moson m — Kiadóhivatal: Kispest, Thököly-út 18.

A Szentlélek munkája.

„Jőjjetek énhozzám!” Máté 11, 28.

Az emberek sok mindenre kapathók a vallásos élet területén is. De borzasztó nehezünkre esik hallgatnunk erre a felszólításra: „Jőjjetek énhozzám!” Az emberek elmennek zarándok utakra, felkeresnek híres búcsújáró helyeket, vállalnak böjtöt, jócselekedeteket, szegénységet s a legtöbbször azért, mert félnek Jézus közelébe menni és a legtöbbször azzal az eredménnyel, hogy mind távolabbra jutnak Jézustól.

Hogyha meg akarod ismerni hited erejét és valóságát, íme itt van a jó próbakő: vizsgáld meg magadat ennek a parancsnak a tükrében: „Jőjjetek énhozzám!” Jó lenne, ha nem találnál semmit magadban, amit nem szeretnél Jézushoz vinni és lábainál letenni. Jó volna, ha nem fedeznéd fel, hogy milyen élelmes, milyen fürge észjárású voltál, amikor ürügyet, kifogást kellett találnod arra, hogy nem mentél Jézushoz. Mert a helyzet rendszerint az szokott lenni, hogy az ember hivatkozik arra, hogy a Jézus nevében prédikált, hogy a Jézus nevében ördögöt űzött, a Jézus nevében sok hatalmas dolgot cselekedett, de amikor azt kérdik tőle, hogy odament-e Jézushoz, azt kell felelnie: erre nem értem rá, ezt nem tartottam szükségesnek, erről megfeledeztem.

Aki egyszer komolyan meghalotta és szívére vette ezt a meg-

hívást: „Jőjjetek énhozzám!” az tudja, hogy valaminek őbenne öszsze kell törni, és valaminek létre kell jönni, hogy Jézushoz mehesen. Könnyebb nekivágni a világnak, hirdetni az evangéliomot minden teremtménynek, mint nekivágni annak az útnak, amelyik a Jézushoz visz.

Nem az-e a legnagyobb baja a mai keresztyénségnek, hogy ezen az úton nem akar járni? Hogy Jézusból valami eszményt csinál, amely eszménynek lehet hódolni anélkül, hogy az ember odamenne a valóságos Jézus Krisztushoz? Hív bennünket a kötelesség, hív a szociális nyomor, hív a sok igazságtalanság és hazugság, hív a világ mint ellenség és mint jóbarát. Sokfelé pörgölődünk, s eleresztjük a fülünk mellett Jézus szavát: „Jőjjetek énhozzám!”

Nem is tudunk a magunk erejéből vagy okosságából a Jézus Krisztushoz jutni, hanem a Szentlélek segít erre. Luther a Kiskátéban rátapint a keresztyénség gyengeségére: a Jézus Krisztushoz kellene eljutnunk, de nem tudunk. A Szentlélek nélkül nem.

Pünkösdkor a Szentlélekről sokat hallunk. Halljuk meg ennek a pünkösdi Szentléleknek hatása alatt ezt a fontos meghívást: „Jőjjetek énhozzám!” A Szentléleknek alapvető munkája ez: Jézushoz juttat. Ha veled ez még nem történt meg, akkor magadra aggathatod a Szentléleknek sokféle gyümölcsét,

de azok mind idegenek lesznek tőled, mert te is idegen maradtál Jézus Krisztustól. Pedig csak az terem sok gyümölcsöt, aki Jézusban marad. Hogy benne maradj, először is hozzá kell menned, sőt bele kell menned.

A Szentlélektől joggal várhatunk nagy dolgokat és nagy erőket. De

az első mégis az, hogy a Lélek a Jézust dicsőíti és a Jézushoz vezet. A Szentlélek nem bocsátkozik abba a vállalkozásba, hogy téged dicsőítsen. Erre a munkára egészen más lelket kell szegődtetned. A Szentlélek téged a Jézushoz akar juttatni.

Akiknek évente csak egy ünnepük van.

(Folytatás).

A gazdagság után való sóvárgás és a gazdagságot adó istennek imádása a kínai pogány kultusz legjellegzetesebb formája S eme kultuszuk a Wu nevű istenek köré csoportosul. A valóságban ez a kultusz nem is nagyon régi. Mindössze néhány száz esztendő. Akkoriban élt öt Wu nevezetű ember, akik arról voltak nevezetesek, hogy rabolták a gazdagokat, de segítették a szegényeket. Császári hatalomnak áldozataivá lettek, kivégezték őket. Csak hogy az ő szellemeik annyira háborgatták a város lakosságának életét, hogy azok beadvánnyal járultak a trón elé és azt kérték, hogy valami módon engeszteljék ki a kérlelhetetlen öt lelket. Így azután fel is épült tiszteletükre a templom — 5—6 kilométernyire a várostól — ahol lassanként kialakult a tiszteletük módja is. Ez pedig nem különbözik semmiben a fent leírttól. Az eltérés csak annyi, hogy itt kisebb helyen nyüzögtek a tömjénetető és leboruló emberek, valamint abban, hogy a vásáros bódék kiszorultak a templom elé. Minek és miért ekkora pazarlás? Szüksége van-e Istennek az égő tömjénre? Az illattételre?

Ézsaiás könyvének első része adja meg erre a feleletet.

Az újév első napján a zarándokok tömege a menny igazi útját kereste és megrökönyödött a poklok borzalmaitól. A másodikon hajtotta őket a pénz utáni vágy. Pénzből a kínaiaknak valóban kevés adatott s szomorú, de való: mintha még az a gazdagságuk is elvételne tőlük, amijök van. De még ezzel sem zárult le a zarándok helyek sora. Ha meg akarják tudni a jövődjüket, akkor megint más irányban indulnak ki a várostól. Az első hónap nyolcadik napján leróják tiszteletüket a 108 csillaggal szemben és ezzel kapcsolatban a papok különböző számításokkal megjósolják a

híveik jövődjét sorsát, akik mindegyikének meg van a maga csillaga. A nap folyamán lisztet és kenyeret osztanak ki papok és a szegények között.

A „Fehér Felhő Templomá”-ban történik mindez. A világ zajától félreeső zugba építették ezt a templomot úgy 800 évvel ezelőtt, de ma is távolesik mindentől és így kevés köze van az élőkhez. Elvonult, elmélkedő barátok éldegélnek itten. Bálványok tömegét az utolsó kínai császári dinasztia egyik tagja adományozta a helynek.

Ritka módon kísértik meg itten az emberek a maguk szerencséjét. A fő pitvar közepén van egy fehér márvány hid. A néhány méter mély mélyedést fehér márvány korlát zárja körül. A hid mindkét oldalán egy-egy ércgömb csüng alá. Közepükön újni széles nyílás. Ha azon a nyíláson keresztül tudja hajítani valaki a rézfillért, akkor szerencséje biztosítva van! Az pedig a templom barátjainak hoz hasznot, ha valaki sokszor, újra meg újra kísérletet tesz. Csúpan azt nem tudtuk elképzelni, hogy a hid alatt keresztbetett lábakkal imádmormoló barát miért imádkozott: az emberek szerencséjéért, avagy azért, hogy ne találjanak bele a nyílásba. Képzeliük el, hogy egy ember február közepén órákhosszat ül mozdulatlanul egy hid márvány kövezetén. Igaz, hogy alaposan belegöngyölték őket sárgaszínű takarókba és azt is meg kell említenünk, hogy a kínai újév első napján mintegy varázsütésre egyik napról a másikra teljesen megváltozott az idő (a kínaiak szerint újév napján kezdődik a tavasz s ebben a megállapításban van is valami, hiszen e napokban a tavaszikabát is leakar melegedni az emberekről) mégis valahogy fakírságnak tűnik fel az, amit azok az imádmormoló barátok visznek véghez.

Ugyanez a templom a hónap tizenkilencedik napján hatalmas orgiák, táncok, kártyázások színhelye, így várják éjjél idején a földre leszálló istenüket. Veszekedésekből, családi torzsalkodásokból sincs hiány.

Ennyi minden s még sok fel nem sorolt esemény történik az újesztendő első napjain. Gondoljuk meg, hogy micsoda kísértések egész sorát támasztja mindez azokkal a keresztyénekkal szemben, akik családjának túlnyomó többsége így tölti el ama napokat. Jól tudják ezt a lelki munkát végzők és alázatos imádságokban kérve kérték az Urat, hogy őrizze meg őket a visszacséstől, és hogy ne adjanak szívükben helyet a gonoszoknak.

Kínai újév napján láttam meg igazán, hogy ezek az emberek mennyire híjával vannak az élő Isten ismeretének. Minden kegyeskedésüknek önző indító okai vannak. Szerencse, jólét, boldogság, gazdagodás vezette őket és ezzel szemben minden szerencsétlenség, halál, szegénységnek az elhárítása. Adok neked isten, de azután neked is adnod kell. Ha pedig nem, akkor máshoz fordulok.

Másik dolog, ami mindennél jobban megvilágosodott ezekkel az ünneplésekkel kapcsolatban, hogy az emberekben el valami más után való vágy, valami után, ami nem csupán ebből a földből és erről a földről való. A baj csak az, hogy az emberi vallásosságot ilyen testhezálló vallásosság híg eledelével ki lehet elégiteni. Micsoda kényelmes dolog az, hogy az év egy néhány első napján elgyalogolok tíz-húsz istenhez és velük

jóidőre elrendezem vallásos dolgaimat. Ezután több mint háromszáz napon nem háborgatnak engem.

Ennek a kultusznak talán legnagyobb fogyatékság abban keresendő, hogy itt csak az ember cselekszik. A bálványisten pedig áll, vagy ül mozdulatlanul. „Azoknak bálványa ezüst és arany, emberi kezek munkája. Szájuk van, de nem szólnak, szemek vannak, de nem látnak, füleik vannak, de nem hallanak...” 115. Zsolt. 4. kk. versek.

A mostani időnkben pedig minden népnek az élő Istenre van szüksége. Akiben bízhatunk a Krisztus által. Aki segítsége azoknak, akik Benne bíznak, hisznek és akik Őt tisztelik. Így lett a kínai újév újabb elkötelezéssé számomra. Amikor a hullámzó tömeg között jártunk-keltünk, szívem mélyéből fohászkodtam, hogy Isten nyissa meg azoknak a szemeit a látásra s füleit a hallásra, akiknek egy-egy evangélium, örömhír részt nyújtottunk át. Csak a csodatévő Isten tudja a szíveket Őhozá fordítani, azokat a szíveket, amelyek hozzátapadtak a bálványokhoz, szerencsétlenség és e világ szeretetéhez.

A kínai újév napjain a kínai nép nagy tömege mutatta meg elrejtett arcát. S a fentebbiekben akartam bemutatni azokat, akik között végzendő munkára elköteleztetem.

Segítsetek imádkozni! Mert igen hasznos az igaznak buzgóságos könyörgeése!

1940 február 15.

Kunos Jenő.

Élő gyülekezet Délairikában.

Irta: C. Hoffmann, missziói felügyelő.

Régi időben történt. Mindenféle próféták voltak Mamabolonok, a „vaddisznó” törzs főnökének országában. Makobe Mamabolo volt a leghíresebb. Félelem nélküli catablós volt fiatal éveiben. Amikor unokái lelkesülten mesélték, hogyan rohant az ellenségre pajzsral és dárdával, vagy hogyan űzte el az oroszliánt zsákmányától követ hajigálva, kiabálva, lármázva, akkor szívesen neveztem őt a fekete Siegfriednek. Makobe most már öreg ember lett. „Kedves unokáim”, szolt az öreg vitéz, „eljön az idő, amikor minden korból, dárdából ásót és kapát kovácsolnak!” Ha aztán unokája a későbbi lelkész, Bopape Fülöp megkérdezte az öreget: „Mikor lesz ez, nagyapám?” így válaszolt:

„Volt egyszer egy nagy király, nagy jóssággal és bölcsességgel teljes. Országát jól kormányozta, sokkal jobban a többi képeknél. Aztán messzi útra indult, egészen a tengerig. Visszajövök! mondta és három nyil vesszőt lőtt fel magasan az egyik fára. Ez a jel, mondom, hogy visszajövök! Kedves unokáim, a nyilak még most is ott vannak a fában. Thobela azonban máig se jött vissza! Egy napon egész bizonyosan újra itt lesz! Kedves unokáim, ha majd visszajön, tudjátok meg, hogy akkor minden gonoszt megbüntet hosszú veszszejével. Azután békeesség uralkodik majd a földön. Olyan nagy lesz Thobela békeessége, hogy az összes országok csöndes nyugalomban hajthatják majd

fejüket álomra!“ Az unokák ennek a látónak a szavához tartották magukat. Amikor Jézusnak, Isten nagy Fiának, a Békesség Királyának üzenete elhatolt a bozotos hegyekig, boldogan kiáltottak föl: „Ez nagyapó Thobelá-ja, a Felső-ges!“

Örömmel fogadták be az első miszionáriusokat, Kahl Ottót és utána Knothe missziói superintendenst Amit a pogányok prédikáltak, nagy tetszésre talált. Különösen nagy benyomást tett a halottak föltámaszásának reménysége. Sekwala törzsfőnök éppenséggel újjongott. Azt hitte, hogy harcban elesett régi harcosai és a többi hősök is rövid idő múlva föltámasznak. Éppen ezért gyakran feszült figyelemmel nézett ki a főváros kapuján, hiszen legelőször nála kellene megjelenniök. Amikor már nagyon sok hónap elmúlt és minden maradt, amint azelőtt volt, akkor elküldte követeit és magához hívatta Mahaba Dánielt, a keresztyének vezetőjét. „Vaddisznó“, szót, „most végre támasz föl régi harcosaimat a halálból; belefáradtam a hosszú várakozásba!“ Dániel mélyen meghajolt királya előtt. „Nagyhatalmu úr, vaddisznó királya“, mondogatta, „a halálból föltámasztani csak egy tud, Jézus Krisztus, Istennek, a föld és ég legfelségebb Teremtőjének Fia, Aki maga is föltámaszt a halálból! Én, a porból született, szegény vaddisznó képtelen vagyok erre!“ — „Csaló“, kiabált a törzsfőnök, „csak prédikálsz, hogy a halottak visszajönnek és nem vagy képes a sírból előhívni néhányat régi vitézeim közül!“ Dánielnek el kellett menekülnie, hogy életét megmentse. Az egész kis keresztyén sereg nagy sietéssel eltávozott a faluból és a sziklahegyekben keresett menedéket. Ezzel Dikhale-nek, a „hiénák“ törzsfőnökének földjére léptek.

A hiénák fejedelmének azonban egyáltalán nem tetszett, hogy olyan sok keresztyén keresett nála oltalmat. Ezek nem akartak imádkozni őseik sírján és minden esőt csak a mennybéli Istentől vártak. Ezért az összes menekülteket fővárosába rendelte. Dániellel az élükön lehajtott fejfel jelentek meg a „férfiak kapu“-jában. A csupasz földön foglaltak helyet, amint a szokás parancsolta. A legfőbb tanácsúr azonnal eles kihallgatásnak vetette őket alá, különösen a Jézusról szóló tan miatt, de ők, félelem nélkül bizonyosságot tettek Megváltójukról. „Tagadjátok meg ezt a Jézust!“ parancsolta a tanácsúr. „Nem“, mondták, „ezt nem tehetjük, mert Ő a mi

nagy Vezérünk, Őt követjük ahová vezet, hűek maradunk mindhalálig!“ A törzsfőnök hallja ezt odaát a kunyhóban. Buzogánnyal a kezében kijön, Dánielre rohan és fejbesújtja. Jézusnak ez a hű tanítványa hangtalanul összerogy. A törzsfőnök második ütésre emeli kezét, hogy végezzen vele. Tanácsuraj azonban karon ragadják: „Kíméld uram, ne csinálj halottat belőle!“ A keresztyének kis serege közben elmenekült. Az egész tanácsülés csöndesen hazamegy. Csak a törzsfőnök maradt áldozata mellett, mintha megbűvölték volna. Mahaba Dániel, hosszú, hosszú idő múltán magához tért. Zavaros szemmel tekint körül. „Mi van velem? Véremben fekszem itt?“ Emlékezete visszatér. Reszketve talpraáll. Megpillantja a törzsfőnököt: Óh, ez az én gyilkosom! Király, halljad meg ajkam beszédét. A mi Királyunk, Jézus Krisztus ezzel az én kiontott véremmel ma megvásárolt téged és országodat! Dikhale törzsfőnök, mostantól fogva országoddal együtt Jézusé vagy!“ A törzsfőnök megrettenve hallgatja a keresztyén beszédet. Ez pedig remegő térddel kitámolyog a főváros kapuján és reszkető szájjal énekl: „Ne csüggedj el, kicsiny sereg!“

Amit Dániel mondott, valóra vált. Dikhale országa ma keresztyén. A törzsfőnöknek száműzetésbe kellett mennie, mert a saját népe nem sokkal ezután letaszította a trónról. Szívében megbánta elvetemült gaztettét. „Tróntól való fosztásom“, vallotta, „igazságos büntetés gonosz cselekedetemért. Most meghajlok ez előtt a hatalmas Jézus előtt!“ Így beszélt, amikor Bopape Füllöp lelkes meglátogatta őt magányában. Nem tartott sokáig és a bűnbánó ember belépett a keresztelésre készülők közé, megkeresztelték és mint keresztyén halt meg.

Még sok mindenről lehetne beszélni; mert az üldözések az összes törzsfőnökök részéről tovább tartottak. Jézus országa azonban lépésről-lépésre terjedt. Ma az egész ország visszhangzik a templomok harangjainak zúgásától. Jézus győz!

Az emberek megtértek minden üldözés ellenére is. A gyülekezetek meglepően növekedtek. Így aztán a Mphomei főgyülekezet mellett megalakultak a külső gyülekezetek is, Lesoane, Khokong, Dikhale és sok más. A mértföldnyi körzetben szétszórt külső gyülekezetek száma a következő 30 év alatt 30-ra emelkedett, Isten kegyelméből. Minden külső állomás kis középpontot alkotott, ahonnan 4—6 prédikálóhelyet szolgáltak Isten

igéjével. Három bennszülött lelkész, 30 evangélista és sok önkéntes segítő állott mellettem. 32 iskolában (ezek közül 21 állami támogatásban is részesült) több mint 70 bennszülött tanító és tanítónő

tanított. Az összes törzsek hangosan kiáltottak tanítók után. A gyülekezet lélekszáma 5000 fölé emelkedett.

Zarándi Attila.

A Biblia nálunk, Japánban és Afrikában.

A *Károli Gáspár* Bibliafordításának 350 éves jubileumi évét nem ünnepelehetjük méltóbban, mint 1. a Biblia naponkénti elmélyedő olvasásával; 2. a Biblia terjesztésével. Az utóbbira nézve megjegyezzük, hogy az evangéliumok a Bibliatársulatnál 10 filléres árban is megjelentek s onnan (Budapest, IV., Deák-tér 4.) megrendelhetők.

Nemrég olvastuk, hogy egy buddhistából keresztényénné lett japán ember, Yamamuro, aki az idén márciusban halt meg, mint szegény nyomdásztanonc, az Újtestamentum egyes kitépelt lapjait osztogatta az utcákon. Később Yamamuro írt „Az egyszerű ember Evangélioma” címen egy könyvet, amely 350 kiadást ért meg Japánban. Az iratterjesztés munkája nagyon fontos; de ennek a körén belül is legfontosabb a Biblia terjesztése és — olvasása! Örömmel értesültünk, hogy a Brit és Külföldi Bibliatársulat 1939-ben több példányszámot adott el, mint bármelyik évben Nagy-Magyarországon! Amerikában van egy egyesület, Zseb-Testamentum Társulat (Pocket Testament Society) a neve, amelynek tagjai állandóan hordanak magukkal Újtestamentomot. Legyünk a Biblia olvasói és terjesztői.

Afrikának Nigéria nevű tartományában, a tengerparttól körülbelül 1500 kilométerre, él egy Tangale nevű zerecsen néptörzs. Körülbelül 40.000 lélek. Általában véve jólelkűek. Ruházatuk néhány friss falevél vagy legfeljebb nyers állat-

bőr; de legtöbbször mezítelenül jár. Földműveléssel foglalkoznak és maguk termelik minden ételmüket.

Mikor 1917-ben először telepedtek le köztük misszionáriusok, még nem volt írott nyelvük és természetesen nem volt semmiféle írott történelmi emléküik sem. A misszionáriusok első igyekezete oda irányult, hogy ezen az állapoton segítsenek. Fáradozásuk olyan sikerrel járt, hogy 1920-ban már elkészültek Lukács evangéliomának tangale fordításával, és a Brit és Külföldi Bibliatársulat ki is adta; a fordítást a Niger nyomdában, Afrikában nyomták.

A fordítás munkája tovább folyt s 1930-ra már az egész Újtestamentum elkészült, 1932-re egy 523 lapnyi kötetben megjelent nyomtatásban. Nagy volt a tangale nép öröme, akik időközben megtanultak olvasni s így a fordítást használatba vehették. A kiadvány árát a Bibliatársulat az előállítási költségek figyelmen kívül hagyásával az olvasók anyagi helyzetének megfelelően állapította meg.

A keresztény tanítás olyan haladást mutat fel, hogy a vasárnap reggeli istentiszteleten ezernél többen vesznek részt. Az offertóriumokból belmissziói munkásokat tartanak el a saját népük közt; és minden szükséges épületet a maguk költségén emelnek. Van Biblia Iskolájuk, amelyben 200 férfinak és 100 nőnek van hely.

Missziói imaóra.

1940. évi jelmondatunk: I. Kor. 4, 20. — Egyesületünk tagjai és a misszió barátai minden hónap második keddjén, tehát most: május 14-én, missziói csendes órát tartanak. — Májusi imaóránkon elmélkedjünk a kísértésekről. Elmélkedésünk alapja legyen: Máté 6, 13: „Ne vigy minket kísértetbe”; és ehhez vegyük még: Zsid. 4, 15: „Nem olyan főpapunk van, aki nem tudna megindulni gyarlóságainkon, hanem aki megkí-

sértetett mindenekben, hozzánk hasonlóan, kivéve a bűnt.”

A kísértés nem bűn. Együttjár azzal, hogy emberek vagyunk. Luther azt írja, hogy a kísértést senki el nem kerülheti, mivel a testben élünk és az ördög áskálódik ellenünk. Azonban a kísértések között nagy különbség van. A Szentlélektől újjászületett ember egészen más kísértéseknek van kitéve, mint az érzéki, testi, ó-ember. Az ördög sokszor

olyat mutat a legmagasabb cél: a tökéletesség felé igyekvő embernek, amely rövidebbnek ígérkezik. A kísértés sokszor abban áll, hogy nem tudom, hogy jó-e az, amit akarok, vagy rossz. Ha a kísértésnek engedek, akkor ez azt bizonyítja, hogy korábban csak a félelem tartott vissza a bűntől s mihelyt az ördög bátorra tesz, azonnal a bűn útjára lépek. A kísértéseken csak Isten kegyelmével győzhetünk, Isten oltalmaz meg bennünket azoktól a kísértésektől, amelyek ránk támadnak azzal, hogy munkánk hiábavaló, eredménytelen, sikertelen; nagy veszedelme ez minden keresztény munkásnak: a csüggedés, a bizonytalanság és kétely, a kételkedés. Ha az ördögnek sikerül az a terve, hogy mi más szemszögből nézzük dolgainkat, mint amelyből Isten mutatja, akkor az ördög már félig diadalmaskodott. A világ is így kísért meg. El akarja velünk hitetni,

hogy a misszió munkája kilátástalan, felesleges munka, hogy más téren is van elég tennivaló, hogy a pogányoknak nincs is olyan rossz soruk stb. És ha sikerül neki a misszió munkáját ilyen színben tüntetni fel, akkor ellanyhulunk, elveszítjük érdeklődésünket és szolgálatkészségünket. A Szentlélekért kell könyörögnünk, hogy adjon erőt a hitünket próbáló, lelkünket veszélyeztető sokféle kísértésnek legyőzésére. Arra is legyünk készen, hogy minél buzgóbban dolgozunk az Urért és a lelkekért, annál hevesebb lesz a kísértések tüze is és annál félelmetesebb erővel lép fel az ördög ravaszsága ellenünk. A kísértésekkel szemben fel kell használnunk mindazokat a kegyelmi eszközöket, amelyeket Isten rendelkezésünkre bocsát: Igét, imádságot, szentséget, a hívők közöségét.

H I R E K.

D. Báró Prónay Dezső, egyházunknak 1883—1917-ig egyetemes egyházi és iskolai felügyelője, majd tiszteletbeli felügyelője, április 7-én, 92 éves korában elhunyt.

Az **árvízkárosultak** segélyezésére hívta fel a kormányzó, a miniszterelnökhöz intézett kéziratban a magyar társadalmat.

Elnökségi értekezletet tartott a Misszióegyesület április 9-én Budapesten. Résztvettek: Dr. Molnár Gyula és Németh Károly elnökök, Rimár Jenő pénztáros, Danhauser László titkár, Drenyovszky János a M. L. kiadóhivatalának vezetője, továbbá Dr. Deák János, Scholz László, Koncz Dániel, Zarándi Attila és Terei Endre. Az értekezlet megállapította Terei Endre utazó-titkár díjlevelét. Danhauser László jelentést tett felsőszelii látogatásáról. Megbeszélés tárgya volt a felsőszelii fiókegyesület alapszabálytervezete.

A **Missziói Tanács** dr. Molnár Gyula és Németh Károly elnöklete alatt április 25-ikén Budapesten ülést tartott. Az ülésen mintegy harmincan vettek részt tanácstagok és misszióbarátok. Terei Sándor utazó titkár díjlevelét az ülés elfogadta. Danhauser László előterjesztette a fiókegyesületi alapszabály-normát. Kiss György a kiskőrösi fiókegyesület megalkulásáról, Danhauser László a felsőszelii alakulóban levő egyesületről szá-

molt be. Dr. Györffy Béla a gyermekszövetségekről tett jelentést s az új tagjegyek mintáját mutatta be. A titkár jelentése szerint az Egyesület alapszabályai nyomtatásban megjelentek; igényelhetők a titkárnál. Kunos Jenőné április 14-ikén megérkezett Pekingbe. Rimár Jenő pénztáros jelentésében azt kéri az illetékesektől, hogy az offertóriumokat és adományokat lehetőleg azonnal küldjék be a Misszióegyesület pénztárába; jelenleg a kiutalások fennakadás nélkül történnek, de a Kunos Jenőné kiutazása folytán előállott többletkiadás szükségessé teszi a pénzek mielőbbi továbbítását. Kunoséknak karácsonyi ajándékosmagot készít elő a vezetőség. Torda Gyula az iratterjesztésről tett jelentést; e szerint az Egyesület iratterjesztése is örvendetes képet mutat.

Kunos Jenőné április 14-én Pekingbe érkezett.

Utazó-titkár. Misszióegyesületünk elnöksége kapott megbízása alapján április 1-től az Egyesület utazó titkárként alkalmazta Terei Endre segédlelkészt, aki az utóbbi időben a gyülekezeti evangelizációban vitéz Sréter Ferenc mellett szolgált.

Az **Üllői-uti imaórán** április 9-én Draskóczy László csepeli református lelkész olvasott fel röviden megjelenő missziótörténetéből két részletet. Az egyik Julianus dominikánus barát 13-ik

századbeli missziói utazásáról szól az ázsiai Nagymagyarországba. A másik részlet a magyarországi evangélikus külmisziói kezdeményezéseket ismerteti. Wimmer Ágoston felsőlövői lelkész volt az első, aki a 19. század közepén külmisziói vallásos estéket rendezett; az alsólövői templomban volt 1861-ban az első külmisziói persely; Alsólövőről került ki az első kínai misszionáriusunk, Hermann Adolf, Irásmagyarazatot Terei Endre tartott Róm. 8, 31—39. alapján.

Brózik Idukában missziói munkánk egyik hűséges tagja távozott el a földi hazából. Az Úr betegséggel látogatta meg. De nem zúgolódot az Úr ellen. Sőt betegen is szolgálta urát. 12 évig tartó betegsége alatt számtalanszor tapasztalhatta, hogy Isten a maga erejét a törékenyek erőtelensége által végezteti el. Mint Pálnak, neki is elég volt az Úrnak kegyelme. Japánban a beteg Kagava szolgálja hűségesen és sok áldással az Úr Jézus Krisztust. Szolgájanak ezek a példák intésül a testben egészségeseknek. — Brózik Idukának az emlékezte Tiszaföldváron is, de a magyar evangélikus missziói egyesületben is buzdítson sokakat a hűséges szolgálatra. Akik a kevesen is tudnak hűek lenni, azokat az Úr többre bízza. Ez szolgáljon mindnyájunknak vigasztalásul, akiknek fáj a hűséges munkásnak hazahívása.

Új tagok. A Misszióegyesületbe új tagokként beléptek: Klauzer Józsefné Győr, Evangélikus Nőegylet Orosháza, Sipos András Dunaharaszti, özv. Kutlik Endréné Budapest, Kovács Ilona Bánszállás, Sifter Aranka Bánszállás, Kovács Kálmán Lébény. Szeretettel üdvözljük Egyesületünk új tagjait, akik közül némelyek már régi jó barátai és munkásai a külmiszióknak. — Alapszabályaink értelmében pártoló tagok azok, akik rendszeresen hozzájárulnak általuk megszabott összeggel a külmiszió munkájához; rendes tagok évi négy pengőt fizetnek s ennek fejében kapják a Missziói Lapokat is; a pártoló tagok csak abban az esetben kapják befizetésük fejében a lapot, hogyha évenként legalább két pengőt fizetnek be. — Az Egyesület minden tagját kérjük, szíveskedjenek tagok szerzésében is munkálkodni.

Terei Endre segédlelkész, Egyesületünk utazó titkára, Túróczy Zoltán püspöktől szeptember 1-ig kapott szabadságot, hogy Egyesületünk érdekében s egyúttal a külmisziói munka ismertetése szolgálatában dolgozzék. Meghívásra készséggel elmegy bármely gyülekezetbe; megkeresések Danhauser László titkárunk címén (Budapest, VI., Bajza-u. 45.) intézendők hozzá. Ahol villany van, ott vetített képes előadásokat is tart. Kérjük a gyülekezeteket, hogy vegyék igénybe utazó titkárunk szolgálatát.

Gyermekszövetség.

A tiszai kerületben állandóan növekvőben van a gyermekszövetségek száma. A kerületi vezető szerint a folyó munkaévben a kövekező gyülekezetekben alakultak új gyermekszövetségek: Füleke-Várgedei egyházközségben, a munkácsi missziói egyházközségben, a kölcsi missziói egyházközségben, az ungvári egyházközségben (vezető Margócsy Aladárné, lelkész neje) az ormospusztai missziói egyházközségben, a rimaszombati egyházközségben (vezető Gyürky Anna), a mikolcsányi leányegyházban és az egeri egyházközségben. — Imádkozunk a misszionáriusok mellett a misszióért lelkesedő gyermeksergért! Minden gyermekszövetség a misszió térhódítása — itthon.

Művészi kivitelű és eredeti kínai rajzokkal díszített albumot küldött Kunos Jenő házasságának egy éves évfordulójára való megemlékezéssel, válaszként a hozzá ebből az alkalomból eljuttatott üdvözlésünkre. — A tizenhárom oldalas ugyanannyi, tussal rajzolt s kézzel festett füzet a magyarországi evangélikus missziói gyermekszövetségek tulajdona. A képek a kínai életből vett jeleneteket örökítenek meg. Minden képhez magyarító szöveg szolgál. Az album egy közönséges levélnél alig nehezebb, tehát postán olcsón küldhető. Azok a gyermekszövetségi vezetők, akik az album megtekintésére és a szövetség tagjainak leendő megmutatására igényt tartanak, jelentsék be ebbeli igényüket két héten belül Evangélikus lelkészi hivatal Felpec (Győr m.) címre. Csak arra kérünk mindenkit, hogy az albumot ne hevertesse sokáig magánál és a mellékelt jegyzék sorrendjében küldje tovább a saját költségén.

Kimutatás

a Magyarhoni Ágostai Hitvallású Evangélikus Misszióegyesület pénztárába
1940. március 23-tól április 22-ig beérkezett összegekről.

Tagdíjak: 1939-re: Váci János Te-rém 3 (1), Váci Jánosné 1 (1) P.

1940-re: Budapestről: Terei Endre 3 (1), özv. Kutlik Endréné 3 (1), Nyiregyházi fiókegylet tagdíjrész 28.50, tiszta jöved. rész. 2.50, Székesfehérvári fiókegylet. egyharmad rész. 26.85, Benzing István Monor 3 (1), Orosházáról: Tóth László r. 2, Evang. Nőegylet 3 (1), Sipos András Dunaharaszti 3 (1), Fekete Erzsébet Anglia 3 (2), Kispestről: Gulyás Sándorné 3 (1), Dobos Alajosné 1, Koncz Dániel 1, Zalotnay Ottó 3, Kemény Bella 1, Bánszállásról: Kovács Ilona 3 (1), Sifter Aranka 3 (1), Borsos Magdolna Mezőnagymihály 3 (1), Lébényből: Kovács Kálmán 1 (1), Baranyai Mária r. 1 (1), Emödi Elemér Kecskemét r. 2, Schmidt Györgyné Győr 1 (1) pengő.

Offertórium: Budapest Üllői-uti külm. óra 4.60, Pestszentlőrinci egyház bibliá-órak 4 pengő.

Adományok: Budapestről: Galbács István 2, N. N. 20, Nádasi Testvérek Nyiregyháza 10, Kaluzsa Margit Berczel 1, Női Luther Szöv. Özd 15, Egyházaskozárról: Fuchs János újtján 1, 0.50, Lébényből: ifj. Seebach Ágoston 0.50, Kiszgyülekezet 1, „Erzsike” 1, Evangélikus Leánygimnázium Kőszeg 10, Lucsán Márton Csomád 2 pengő.

Perselygyűjtés: Léhner Józsefné Budapest 16.10, Reggeli imaórák Kispeszt 7.29, Celldömölkéről: Ambrus József 8.72, Asbóth Emilné 4.05, Berzsenyi M.-né 1.07, Baranyai István 1.33, özv. Horváth S.-né 1.54, Kustján József 1.90, Evang. Leányegylet 0.87, Evang. lelkészi hivatal 5.32, Mészáros Ilonka 2.10, özv. Mihácsi Pálné 0.84, Molnár Aranka 2.98, özv. Mórítz J.-né 4.61, Pap Sándor 3.49, Szmogyi Gábor 6.28, Szabó János 1.04, Némeh S.-né 2.59, Zlehovszky D.-né 1.58, Győri missziói óra 2.60, Gércéről: Nagy Márta 0.45, Szabó Miklósné 1.28, Redőcs Sándor 0.14, Szalai Ferenc 0.65, Máté János 1.81, Varju János 1.40, Cseledi Sándor 1.83, Erős Gizi 1.16, Göcze Zsigmond 1.38, Szabó Pál 1.03, Mesterházy Károly 0.29, Erős János 3.27, Erős Ida 1, Máthé Géza 1.82, Szabó Sámuel 1.49, Polgár Józsefné 0.53, Hegedüs Mariska 1.04, Skriba Kálmán 1.04, Polgár Józsefné 2.67, Gömbös Róza 1.80, vitéz Balogh József 1.01, Boros Lajos 0.40, Rajkó Józsefné 0.62, Szabó Lajos 0.87,

Budapest, 1940. április 22.

Csekkszám: 16.188.

Seregély Sándor 0.37, Cseszko József 0.31, Pécz Márton 0.52, Tóth Imre 0.24, Dann Gyula 0.85, Bolla János 0.53, Bolla Sámuel 1.58, Lelkészi hivatal 4.20, Horváth Gyuláné 0.90, Vásárosmiskéről: Ev. el. isk. Göcze András útján 0.52, Csizmazia Lajosné 0.62, Balogh Sándorné 0.50, Csajbók Amália 3.36, Szalay György 1.88, Szőke Gyuláné 2.56, Böröcz Ferencné 0.96, Szabó Elemér 1.23, Kutassy Gergely 2.04 pengő.

Gyermekszövetség. Gyűjtése: Kőszegi ev. el. isk. 5, Kispesti vas. isk. 5.92, Eger 3.31. Bélyegért: Özd 8.80, Tóth L. útján Orosháza 5 pengő.

Használt bélyeg, staniolt küldtek: Kaposi Sarolta Nagykáta, Névtelenül Budapest, Dabronyi ev. missz. gyermekszöv., Piliszky János Szarvas, Rimár Jenő tanítványai Budapest.

Kunos Jenő kínai missziójára: Budapestről: Zarándi Attila 2, N. N. 10, N. N. 2, Danhauser László 3, Lányi Béla 1, Sipos Andrásné Dunaharaszti 4, Orosházáról: Imaközösségi tag 15, Evang. Nőegylet 1, Imaközösségi tag 2, Imaközösségi tag 3, Imaközösségi tag 2, Kovács Ilona Bánszállás 2.50, Péteri Sarolta Léva 2.24, Fekete Erzsébet Anglia 19.60, Koncz Dániel Kispeszt 1, Meyer Ödön Sopron 12.50, Regős Emilia Gerendás 5, Bachmann Frigyes Kiskőrös 2, „Atom” Mezőnagymihály 4, özv. Kertész Lajosné Várpalota 2, özv. Vásárhelyi Dezsőné Budapest 3, Túrmezei Sándor Tokaj 2 pengő.

Ostya Ferenc 100, Kutlik Endréné 3,

Kunos Jenőné utiköltségeire: Ostya Ferenc 100, Kutlik Endréné 3, Fuchs János útján Egyházaskozár 0.50, Nyiregyházi missziói fiókegylet 50 P. Egy névtelen Budapestről írásos kézimunkát adományozott.

Utazótitkár fizetésére: Koncz Dániel Kispeszt 1, Boros Józsefné Budapest 1, Evang. Testvéri Szolgálat Budapest, 40 pengő.

Christiananda missziójára: Székesfehérvári fiókegylet 34 pengő.

Árva javára: Budapestről: Garbacz Jánosné 1, Zarándi Attila 2 pengő.

Missziionsglockéra: Lelkészi hivatal Sopron 20.52 pengő.

Cél megjelölése nélkül: Nagy István-né Szekszárd 3, Túrmezei Sándor Tokaj 2 pengő.

Rimár Jenő, pénztáros,

XIV. Gizella-ut 28. fsz. 1.

Telefon: 2-97-189.